

Reis naar de Filippijnen

[Begin pagina](#)

[English page](#)

[Engelum](#)

[Geschiedenis](#)

[Dorpsfoto's](#)

[Kerkklokken](#)

[Bewoners](#)

[Dorpsbelang](#)

[Verenigingen](#)

[Jeugdclub](#)

[De oude doos](#)

[Woningaanbod](#)

[Sponsors](#)

[K.v.Sla Raak](#)

[Museum](#)

[Fietsroute](#)

[Links](#)

[Archief](#)

[Redactie](#)

[E-mail](#)

[Gastenboek](#)

Hallo allemaal,

Wij vragen ons even af, waar moeten we beginnen. Het is zo ontzettend veel wat we hebben gezien en hebben meegemaakt. Laten we maar bij het begin beginnen.

Jongeren centrum van Stichting Anak, in Bacolod, Filippijnen.

Annemieke had mij de laatste jaren al zo veel verteld over hoe het was in Bacolod en over het werk van Stichting Anak. Maar vooral over de straatkinderen en het leven in de sloppenwijken. Al redelijk snel ben ik Anak zelf ook gaan sponsoren. Om toch dat ene kind een kans te geven op een betere toekomst. Al snel kwam mijn wens om ooit eens zelf een reis te maken naar Azië. Om te kunnen zien wat Stichting Anak nu daadwerkelijk doet. Ik zag dit als een verrijking voor mezelf maar ook om nu niet alleen de verhalen te horen maar het nu ook daadwerkelijk te zien, te ruiken en te voelen. Annemieke en ik hadden het er al vaak over gehad. De reis was vaak langer dan 4 weken en onze kinderen waren ook nog wat te klein was mijn conclusie. Ik moest gewoon nog even wachten. Maar ooit.....? Dat ooit kwam al vrij snel, want najaar 2007 kwam het aanbod om een georganiseerde reis te maken van 15 dagen i.s. m. Stichting Anak. Arjen en ik hadden het erover en al snel waren we eruit dat dit de kans was, die ik eigenlijk niet kon laten schieten. Arjen kon vrij van het werk en de jongens waren vrij van school. Eigenlijk perfect allemaal. Arjen gaf me een kans die ik misschien wel niet snel weer zou krijgen op deze manier

Klaar voor de start.

Toen de reis niet genoeg deelnemers had en de reis daardoor niet door kon gaan, bood Annemieke mij aan samen met haar te gaan. Dezelfde reis maar inhoudelijk een iets andere invulling. Mijn zus Sjoukje was inmiddels ook al helemaal enthousiast geworden net als mij en wilde ook heel graag mee. Ja en daar begint het hele verhaal.

Straatbeeld.

De eerste dagen waren we in Manilla om een beetje te wennen in het land en daar waren we echt toerist. Omdat Annemieke hier al eerder was geweest wist ze wat de gebruikelijke dingen waren in Manilla. We hebben de eerste dagen veel aan cultuur gezien, maar tevens ook al kennis gemaakt met de armoede die zowel in Manilla als in Bacolod (de stad waar Stichting Anak werkt) heerst, kwamen we later achter. Het maakte grote indruk op ons wat we toen allemaal al zagen. In de avonduren zie je nog meer de armoede op straat. Bedelende kinderen, (veel) te jonge meisjes die in de prostitutie werken, slechte woonomstandigheden... Maar wat ons ook opviel was dat ze altijd blij en aardig waren. Het leek in eerste instantie dus wel mee te vallen... maar we hadden toen nog geen idee wat daar achter schulde.

Moeder met kinderen in de avond in Manilla.

Eenmaal naar Bacolo gevlogen, stond het bestuur van Anak ons al op te wachten. Een warm welkom. We waren echte gasten. Ze hebben ons laten weten wat hun bezig hield binnen het bestuur en hoe de rolverdeling was. Om ons echt te laten zien wat Anak nu echt voor werk doet en vooral waarom, hadden ze voor ons de komende dagen een heel programma in elkaar gezet. We hebben kennis gemaakt met vele scholieren die op dit moment worden gesponsord door Anak. Toen kwamen we er achter waarom deze kinderen door Stichting Anak gesteund worden; want achter elk kind schuilt armoede en andere trieste verhalen. De scholieren lieten ons zien waar ze wonen en hoe hun situatie is. Je hoort dan de kinderen hun eigen verhaal... En dan begrijp je pas waarom er hulp nodig is.

Scholier 'Jomel' die bij Oma inwoont.

Zo werden we 's middags meegenomen door een scholier. Zijn naam was Edwin. We werden meegenomen naar een afgelegen gebied. We stapten eigenlijk al vrij snel de natuur in. Wat je zag was een prachtige route met een trap, een brug een rivier en voor ons de jungle. Bomen met bananen en mango's. Na een kleine wandeling, zie je ineens tussen al die natuur, huisjes. Eigenlijk hutjes ook wel te noemen. Mensen wassen, verkopen spulletjes, zijn aan het zitten, zijn aan het werk, zijn aan het schoonmaken of aan het koken. Ieder vult zijn dag op zijn eigen manier. We stappen van het pad af en moeten diep bukken om onder een soort afscheiding door te stappen. Een paar stenen begeleiden het padje naar beneden. Ik moet kijken waar ik stap, want er is nergens houvast. Ik zie een soort van boomhut voor me. Dit is het huisje van Edwin. Edwin nodigt ons uit in zijn huisje. Van bamboe gemaakt. Wij lange, blanke maar ook zware Nederlanders in Filippijnse begrippen, durven het bijna niet aan om binnen te stappen. We hebben het gevoel dat de bodem elk moment onder ons vandaan kan zakken. Edwin zegt ons; It's ok, don't be scared!!

Bamboe

Bij Edwin in zijn huisje.

We wagen het erop en warempel de vloer houdt ons. We staan met zijn vijven in zijn huisje. Het is klein, maar wel erg gezellig en netjes. Al snel komen de vragen en begint Edwin te vertellen. Edwin zijn moeder is een paar jaar terug overleden. Zijn vader is hertrouwd maar wordt ziek. Edwin hoort op dat moment van het bestaan van Stichting Anak. Hij zoekt Annemieke op, op het moment dat zij nog in Bacolod woont. Ze hebben samen een intensief gesprek. Edwin verteld dat hij wil gaan studeren om straks een goede baan te kunnen krijgen en daarmee zijn vader te kunnen helpen met de ziekenhuis opnames. Edwin zijn motivatie is groot en Edwin is ook erg slim. Hij komt door de intake en begint aan zijn studie. Zijn vader wordt inmiddels zo ziek dat 2 maand voordat wij naar Bacolod gaan, zijn vader is overleden. Als ik het goed heb begrepen aan een TIA. Edwin besluit alles op alles te zetten zijn school af te maken. Zijn stiefmoeder trouwt al binnen 2 weken met een andere man en Edwin moet zich verder alleen redden. Edwin leert in de avonden met een kaarsje want hij heeft geen geld voor stroom. Hij wast zijn kleren zelf. En wat zag die jongen er keurig uit zeg!?! 17 jaar jong. Daarnaast moet hij ook zelf voor eten zorgen. Geregeld komt het voor dat Edwin zonder ontbijt naar school toe moet. Want school met werken te combineren valt niet mee. Zijn vader had een fruit plantage. Daar moet hij hard voor werken om dat op orde te

houden om zo toch wat geld te verdienen. Soms lukt dat, maar vaker niet, dan wel. Edwin zet door betreft zijn studie. Hij is een hele goede leerling. Hij doet de PABO. Is het niet geweldig? Edwin liet ons een paar foto's zien. Het was warm, en er stroomden tranen van onmacht en ook schaamte over onze wangen nadat we zijn verhaal hadden gehoord. We hadden hier even ons "Fishermens friend" moment, want hoe konden we aan deze sterke jongen uitleggen waarom wij moesten huilen? Dat Edwin naar school kan door Stichting Anak is de kans van zijn leven en hij grijpt deze kans met beide handen voor 100% aan. Wat een geweldig kind.

En dit verhaal en nog vele andere verhalen was wat ons de afgelopen dagen het meest heeft geraakt en het meeste indruk op ons heeft gemaakt. Blijdschap en verdriet schuilt achter het kind met prachtige bruine ogen en een schitterende glimlach.

Edwin, rechts op de foto.

Hier mee was gelijk duidelijk voor ons dat de nood hoog is en dat deze mensen heel veel hulp nodig hebben. En dat ze met een klein beetje al heel dankbaar kunnen zijn.

Het bestuur heeft ons de trieste kant maar ook zeker de mooie kant laten ervaren van Bacolod. Maar heel duidelijk hebben we ervaren dat er veel hulp nodig is in het bijstaan van de scholieren maar ook in de armoede. Zonder Anak zou er voor de

kinderen geen toekomst zijn.

Alle scholieren van Stichting Anak.

We hebben zoveel mensen leren kennen hier en zoveel warmte ontvangen van hen. Dat we nu weten dat we alle kinderen nooit meer zullen vergeten.

We kunnen nu al zeggen, zij hebben allemaal een plekje in ons hart gekregen en we zullen zeker nog een keer terug komen. En we weten nu dat er een grote taak voor ons is weggelegd nu we weer terug zijn in Nederland. Stichting Anak kan onze hulp en die van anderen heel goed gebruiken.

En het thuiskomen viel trouwens helemaal niet mee! Of het nu de jetlag was van 13 uur vliegen en 6 uur tijdsverschil of alle indrukken. Maar het heeft zeker een week geduurd voordat we weer een beetje op deze wereld terug waren. Nu nog, nu we dit opschrijven, verbazen we ons nog over de rust, zowel in de natuur als op de wegen hier in Nederland. Het verschil met daar, waar alles zo chaotisch en druk verliep. Ook daarnaast de haast die wij kennen en die daar totaal niet heerst. Ik heb heel wat gezien en geleerd de afgelopen tijd. We kunnen er zeker een voorbeeld aan nemen.

Het hele bestuur van Stichting Anak met aanhang en kinderen.

Stichting Anak zet zich in voor kansarme kinderen. Ze geeft kans op een betere toekomst door hen een studiebeurs te geven, zodat ze naar school kunnen gaan. De enige manier voor een hele familie om uit de cirkel van armoede te doorbreken. Stichting Anak draait volledig op Filippijnse en Nederlandse vrijwilligers. Slechts 1 iemand werkt als betaalde kracht, degene die de scholieren direct begeleid. (Haar naam is Nona Zij werkt 6 dagen per week.. Een geweldige lieve vrouw.)

We hebben nu met eigen ogen kunnen zien hoe ze Stichting Anak draaiende hebben. Ze hebben een keigoed team daar zitten. Die inderdaad steun van Nederland krijgt en nog steeds hoopt te krijgen in de toekomst. Maar het doel wat Anak voor ogen heeft, is werkelijkheid. En wij kunnen dat nu beamen.

In Anak Kantor, links Marius (voorzitter) en Nona schol

Filippijnse markt.

Straatbeeld

Scholier 'Jaylana' samen met haar kleinste zusje.

We kunnen nog wel even doorvertellen maar om wat nieuwsgierigheid te wekken, kunt u natuurlijk ook altijd even kijken op www.anak.nl. Misschien dat ook u zelf of samen met anderen een kind wilt sponsoren zodat niet alleen wij maar ook zij kans hebben op een betere toekomst.

We zijn vereerd dit verhaal met jullie te mogen delen. Reacties zijn welkom. En voor vragen bel gerust en mailen mag ook altijd; asbruinsma@hetnet.nl

Wij hebben een reis gehad om nooit te vergeten.

Hartelijke groet Brigitta Bruinsma en Sjoukje Noteboom.

[<<Terug](#)